

[Hjermind.]

forventes idømt, og det blev bekræftet allerede ved første Behandling her i Tinget, at man i et vist Omfang har løsladt Personer, selv om der forelaa skellig Grund til at sigte dem for Overtrædelse af Straffelovstillægget. Som jeg sagde ved første Behandling, anser jeg dette for at være en Fremgangsmaade, der er i Strid med Loven. Jeg ved, at det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen har en anden Opfattelse, men det forundrer mig alligevel, at man har forelagt dette Lovforslag, uden at hverken den nuværende højtærede Justitsminister eller det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen finder Anledning til at oplyse det høje Ting om, at man tidligere havde praktiseret denne Fremgangsmaade, og at man i det store og hele kun ønskede den lovfæstet. Jeg synes, at i Særdeleshed den højtærede Justitsminister maa have haft Anledning til at give Tinget denne Oplysning, da han ligesom vi havde den Opfattelse, at den Fremgangsmaade med Løsladelser, som ogsaa er praktiseret i hans Tid, ikke er i Overensstemmelse med Loven.

Det Forslag, der oprindelig blev fremsat af Justitsministeren, vilde efter min Opfattelse betyde et noget større Antal Løsladelser, idet ogsaa Folk, der havde siddet en 7—8 Maanedes, men maatte skønnes at staa til en Straf paa 1 Aar eller lidt mere, kunde løslades for derefter igen at gaa ind i Fængsel, naar deres Dom var afsagt. En saadan Ordning synes jeg ikke er rimelig og heller ikke fordelagtig for de paagældende. Den nu foreslaaede Ændring er efter min Opfattelse naturlig og indeholder, vil jeg ogsaa have Lov til at sige, et vist Skøn for Anklagemyndigheden. I saa vidt Omfang det er muligt, bør man efter mit Partis Opfattelse behandle de Varetægtsfanger, der sidder efter Straffelovstillægget, efter de almindeligt gældende Regler, men man maa vide — og det er alle vel paa det rene med —, at dette ikke kan gennemføres fuldt ud. Det er derfor med megen Undren, jeg er blevet klar over, at den højtærede Justitsminister har udsendt det almindelige Varetægtsreglement til de politiske Fanger. Der sad ultimo November her i Landet fængslet, baade af politiske Fanger og andre, 17 230 paa en Plads, der efter den normale Kapacitet og Belægning vilde kunne tage 9 648, og der er under Forberedelse, som jeg har forstaaet, ca. 2 500 nye Pladser plus et mindre Antal Pladser, som man maaske vil kunne faa paa Sundholm. Det er naturligvis den højtærede Ministers Opgave at søge disse Pladsforhold tilvejebragt saaledes, at de bliver bedre end de nuværende. Jeg er

enig i, hvad de andre ærede Ordførere har sagt, at Pladsmangelen i sig selv ikke kunde være tilstrækkelig Motivering for Løsladelse.

Jeg anser det, som jeg sagde før, for en Fejl, at den højtærede Minister den 27. November kort efter sin Tiltræden lod udlevere den almindelige Reglements bog ogsaa til de politiske Fanger. Ikke fordi jeg ikke ønsker disse Fanger behandlet efter de almindelige Regler, men jeg mener, det er forkert at udsende til Fanger et Reglement, som man paa Forhaand ved, eller burde vide, ikke kan overholdes fra Fængslets Side. Jeg maa ogsaa gaa ud fra, at en saadan Udsendelse har fundet Sted uden Forhandling med Fængslets Ledere. Derfor var man ogsaa nødt til nogle faa Dage efter den 27. November, nemlig den 6. December, gennem et nyt Reglement for Fængslerne at tage en Del af de Rettigheder, som det almindelige Reglement hjemler Fangerne, tilbage igen. Jeg synes, det er en meget ubehagelig Situation: først at udsende til disse Fanger nogle bestemte Regler og derefter nogle faa Dage efter at skulle tage dem helt eller delvis tilbage. Det skaber hos de paagældende en Følelse af, at de bliver behandlet ringere end andre. Naar der i Reglementsbogen staaer, at Varetægtsfangerne som Regel bør anbringes i Enrum, saa ved vi jo, at det i hvert Fald ikke overholdes. Det hedder videre i Bestemmelsens § 18, at Fangen inden for de Grænser, som god Orden kræver det, har Ret til at forskaffe sig, hvad han ønsker til personligt Brug og Udstyr af Cellen. Det har man, saa vidt jeg ved, forstaaet saaledes, at Varetægtsfanger ellers har kunnet anskaffe sig en Lænestol eller et Gulvtæppe til Cellen, men det er i hvert Fald paa Forhaand klart, at man til disse Fanger, som sidder 3—4—5, ja, nogle Steder endnu flere sammen, ikke har kunnet stille et helt Møbement ind i Cellen. Det maa man altså sige nej til. Ogsaa for de enkelte Fanger, der sidder i Encelle, hvor man altsaa i Praksis kunde gøre det, maa jeg gaa ud fra, at den højtærede Minister vilde sige nej. Og naar det er Tilfældet, synes jeg, det er en meget betænkelig Fremgangsmaade at følge at udsende det nævnte Cirkulære. Naar der, hvad jeg godt kan forstaa, kommer Forespørgsler og Krav fra disse politiske Fanger om et Reglement for, hvorledes de skal behandles, saa maatte det være Opgaven at give dem et Reglement, som viste ganske nøjagtigt, hvilke Rettigheder de havde og hvilke Begunstigelser af den Art, som har været nævnt i den almindelige Reglements bog, man efter For-